

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2021-03-09

Närvarande: F.d. justitieråden Ella Nyström och Annika Brickman
samt justitierådet Per Classon

Ändringar i regelverket om hantering av finansiella företag i kris

Enligt en lagrådsremiss den 11 februari 2021 har regeringen (Finansdepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i lagen (2015:1016) om resolution,
2. lag om ändring i lagen (1999:1309) om system för avveckling av förpliktelser på finansmarknaden,
3. lag om ändring i lagen (2004:46) om värdepappersfonder,
4. lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse,
5. lag om ändring i lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av kanslirådet Therese Villard samt rättssakkunniga Karl Fredriksson och Carl Lidquist.

Förslagen föranleder följande yttrande.

Allmänt

Remissen innehåller förslag som syftar till att stärka regelverket om hantering av finansiella företag i kris och innebär huvudsakligen förändringar i lagen om resolution. Främst föreslås att det befintliga s.k. MREL-kravet ska ersättas av ett nytt krav på kapitalbas och kvalificerade skulder som tas in i ett helt nytt kapitel i den lagen. Det nya kravet ska omfatta fler företag och det föreslås en omfattande och komplex reglering av kravets storlek – som är beroende på företagets betydelse för det finansiella systemet – men även hur kravet ska uttryckas, bestämmas och uppfyllas.

Förslagen ska dels anpassa svenska regler till nya bestämmelser i tillsynsförordningen (EU) nr 575/2013 som införts genom förordning (EU) 2019/876 och dels genomföra de förändringar som gjorts i krishanteringsdirektivet (direktiv 2014/59/EU) genom direktiv (EU) 2019/879.

Som Lagrådet uttalade i ärendet om genomförandet av krishanteringsdirektivet (Lagrådets yttrande den 18 september 2015) är det fråga om ett mycket svårgripbart regelverk som behandlar komplexa ekonomiska och juridiska frågor och där reglerna om samordning mellan myndigheter i flera länder är särskilt komplicerade. När det gäller genomförandet av direktivet i lagen om resolution konstaterades i 2015 års yttrande att begreppsapparaten och lagstiftningstekniken medfört att lagen blivit svårtillgänglig.

Beträffande det nu aktuella lagstiftningsärendet kan Lagrådet konstatera att 2019 års ändringsdirektiv och dess genomförande inte inneburit någon förändring i positiv riktning när det gäller det svenska regelverkets komplexitetsgrad och tillgänglighet.

Förslaget till lag om ändring i lagen om resolution

2 kap. 2 § och 21 kap. 15 §

I 2 kap. 2 § definieras vilka skulder som är nedskrivningsbara. Av paragrafens inledning och första stycket 11 följer att en skuld är nedskrivningsbar om den

- 1) inte räknas som ett primärkapitalinstrument eller ett supplementärkapitalinstrument och
- 2) inte heller är en skuld till ett företag som ingår i samma resolutionsgrupp utan att vara en resolutionsenhet.

En skuld som räknas som ett primärkapitalinstrument eller ett supplementärkapitalinstrument och som avser en skuld till ett finansiellt företag som ingår i samma resolutionsgrupp utan att vara en resolutionsenhet är alltså som utgångspunkt inte nedskrivningsbar. Från den regeln undantas emellertid "skulder som avses i 21 kap. 15 § 2, 3 a och 3 b".

I 21 kap. 15 § finns bestämmelser om turordningen vid tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget. I de punkter som pekas ut i 2 kap. 2 § första stycket 11 nämns följande instrument:

- relevanta kapitalinstrument, dvs. övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument (punkt 2),
- andra efterställda skulder än de relevanta kapitalinstrumenten (punkt 3 a),
- skuldinstrument som inte är derivat eller innefattar derivat och vars ursprungliga löptid är minst ett år, om borgenärens rätt till betalning enligt 18 § första stycket andra meningen förmånsrättslagen (1970:979) för en fordran som är hänförlig till ett sådant instrument framgår av det fordringsavtal och, i förekommande fall, prospekt som avser emissionen av instrumentet (punkt 3 b).

Det måste inledningsvis konstateras att paragraferna är påfallande svårtillgängliga. Till detta kommer att det är oklart om undantaget i 2 kap. 2 § första stycket 11 för skulder som "avses" i 21 kap. 15 § 2, 3 a och 3 b omfattar alla de instrument som räknas upp där.

Lagrådet förordar för läsbarhetens skull att undantaget i 2 kap. 2 § första stycket 11 formuleras om så att de skulder som ska omfattas räknas upp direkt i den paragrafen.

3 kap. 24 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder mot resolutionshinder. Enligt första stycket 9 får Riksgäldskontoret, för att undanröja eller begränsa väsentliga hinder som har identifierats, förelägga företaget att öka sina kvalificerade skulder eller att vidta andra åtgärder för att uppfylla kravet enligt 4 kap. 1 §. I punkten 11 anges att Riksgäldskontoret får förelägga företaget att uppfylla kravet enligt 4 kap. 1 § och, i förekommande fall, det kombinerade buffertkravet. Vidare föreskrivs i punkten 12 att Riksgäldskontoret får förelägga företaget att i fråga om kravet enligt 4 kap. 1 § ändra löptidsprofilen för vissa instrument och kvalificerade skulder.

Punkten 9 ger alltså Riksgäldskontoret möjlighet att förelägga ett företag att "vidta andra åtgärder för att uppfylla kravet enligt 4 kap. 1 §". Regleringen i den punkten förefaller att i viss mån överlappa vad som anges i punkterna 11 och 12. Enligt Lagrådets mening bör punkterna omformuleras så att det som tar sikte på att kravet enligt 4 kap. 1 § ska uppfyllas samlas i en punkt. Föreläggande om att uppfylla det kombinerade buffertkravet, som i förslaget ingår i punkten 11, får då tas upp i en särskild punkt eftersom det kravet inte omfattas av 4 kap. 1 §.

4 kap. 2 §

I 4 kap. regleras kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder. Riksgäldskontoret ska enligt 1 § besluta att ett finansiellt företag ska uppfylla ett krav på kapitalbas och kvalificerade skulder. Kravet ska uttryckas som procentandelar av vad som benämns som den riskvägda kvoten och bruttosoliditetskvoten. 2 § innehåller bestämmelser om hur kravet ska bestämmas för en globalt systemviktig resolutionsenhet och ett större dotterföretag till ett globalt systemviktigt institut hemmahörande utanför EES. Det anges vara ett ytterligare krav, utöver den riskvägda kvoten och bruttosoliditetskvoten enligt vissa angivna artiklar i tillsynsförordningen. Vid föredragningen har framkommit att innebörden av begreppen "den riskvägda kvoten" och "bruttosoliditetskvoten" i 2 § inte överensstämmer med den innebörd som begreppen har enligt 1 §. För att inte oklarhet om detta ska uppstå bör enligt Lagrådets mening de båda begreppen utgå ur 2 §. Paragrafen bör i stället ges följande lydelse.

För en globalt systemviktig resolutionsenhet och ett större dotterföretag till ett globalt systemviktigt institut hemmahörande utanför EES, ska Riksgäldskontoret besluta om ett ytterligare krav, utöver det som gäller enligt artiklarna 92a, 92b och 494 i tillsynsförordningen, om det är nödvändigt för att uppfylla villkoren i artikel 45c i krishanteringsdirektivet.

4 kap. 8 §

I punkt 1 föreskrivs att Riksgäldskontoret löpande och utan dröjsmål ska anpassa kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder till de särskilda kapitalbaskraven enligt 2 kap. 1 § lagen (2014:968) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag eller enligt artikel 40 i värdepappersbolagsdirektivet.

I punkt 2 föreskrivs att myndigheten ska utgå från tillämpningen

av artiklarna 465–491 och 493–501 i tillsynsförordningen. I kommentaren till bestämmelsen anges att de angivna artiklarna är övergångsbestämmelser och att det framgår av Finansinspektionens föreskrifter om tillsynskrav och kapitalbuffertar (FFFS 2014:12) vilka övergångsbestämmelser som ska appliceras på svenska förhållanden.

I samband med föredragningen har uppgetts följande. Avsikten med bestämmelsen i punkt 2 är att Riksgäldskontoret ska utgå från Finansinspektionens tillämpning av vissa övergångsbestämmelser i tillsynsförordningen när kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder ska bestämmas. De övergångsbestämmelser som ska tillämpas i svensk rätt framgår av artiklarna 465–491 och 493–501 i tillsynsförordningen. Vissa av dessa bestämmelser är direkt tillämpliga medan det i fråga om andra ges vissa valmöjligheter. De valmöjligheter som tillämpas i svensk rätt framgår av 3 kap. 2 och 3 §§ i de nämnda myndighetsföreskrifterna.

Såvitt Lagrådet förstår är avsikten härutöver att bestämmelsen i punkt 2 även ska tillämpas när kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder ska anpassas enligt punkt 1.

Vad som uppgetts beträffande avsikten med bestämmelsen återspeglas emellertid inte i den nuvarande utformningen. Det gäller såväl hur bestämmelsen i punkt 2 förhåller sig till punkt 1 som det materiella innehållet i punkt 2.

Om avsikten är att de angivna övergångsbestämmelserna ska tillämpas vid bestämmande av kravet enligt 4 kap. 2–7 §§ utöver den anpassning av kravet som regleras i punkt 1 bör detta uttryckligen framgå av bestämmelsen.

Enligt Lagrådets mening innebär inte heller bestämmelsens anvisning om att Riksgäldskontoret ska utgå från "tillämpningen" av de angivna artiklarna någon fullständig och klar reglering om vilken tillämpning som avses. Finansinspektionen har som nämnts meddelat kompletterande föreskrifter beträffande vissa övergångsbestämmelser i tillsynsförordningen. Men avsikten uppges vara att även Finansinspektionens tillämpning av de direkt tillämpliga övergångsbestämmelserna ska beaktas. Vilken slags tillämpning som avses framgår inte och än mindre om denna tillämpning av de direkt tillämpliga övergångsbestämmelserna grundas på normgivning till följd av ett EU-rättsligt giltigt normgivningsbemyndigande.

Sammanfattningsvis anser Lagrådet att såväl det materiella innehållet i som utformningen av bestämmelsen i punkt 2 måste övervägas vidare innan förslaget i denna del läggs till grund för lagstiftning.

4 kap. 15 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om hur kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder ska uppfyllas. Paragrafen genomför bl.a. artikel 45b.7 i krishanteringsdirektivet.

I samband med remissförfarandet har det framförts farhågor för att förslaget till genomförande öppnar för en tillämpning som riskerar att stå i strid med de begränsningar som anges i artikeln, med följd att efterställningskravet kommer att sättas väsentligt högre i Sverige än i andra medlemsstater. Vid föredragningen har framkommit att denna fråga tar sikte på om det kapital som resolutionsenheten är skyldig att hålla för att uppfylla det kombinerade buffertkravet får beaktas vid fastställandet av det alternativa efterställningskravet. Denna frågeställning behandlas inte i remissen och vad som är avsett att

gälla har heller inte kunnat klarläggas vid föredragningen. Under den fortsatta beredningen bör därför frågan övervägas vidare.

Förutsättningarna för att det alternativa delkravet ska kunna tillämpas är enligt andra stycket 1 a) att det finns ett väsentligt hinder för nedskrivning eller konvertering enligt 6 kap. eller för resolution och att detta hinder inte har "undanröjts eller begränsats i enlighet med ett föreläggande från Riksgäldskontoret". Lagrådet förordar att punkten utformas i närmare överensstämmelse med artikel 45b.8 i krishanteringsdirektivet, t.ex. enligt följande.

a) korrigerande åtgärder enligt ett föreläggande från Riksgäldskontoret inte har vidtagits, eller

4 kap. 21 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om när ett dotterföretag till en resolutionsenhet kan uppfylla krav på kapitalbas och kvalificerade skulder med en garanti som resolutionsenheten tillhandahåller. Ett villkor för att kravet ska kunna uppfyllas med en sådan garanti är enligt första stycket 4 att "de säkerheter som ställs för garantin uppfyller kraven enligt artikel 197 i tillsynsförordningen, vilket efter lämpliga nedsättningar ska vara tillräckligt för att täcka det säkerställda beloppet enligt 3".

Det är oklart vad som avses med orden "vilket efter lämpliga nedsättningar ska vara tillräckligt för att täcka det säkerställda beloppet enligt 3". Om avsikten bara är att upplysa om syftet med att hänvisa till tillsynsförordningen bör satsen utgå. Den kan möjligen ersättas med en förklaring i den kortfattade författningskommentaren.

Enligt paragrafens sista stycke får Riksgäldskontoret begära att resolutionsenheten "tillhandahåller ett skriftligt yttrande eller på annat

sätt visar” att det inte finns några hinder för att överföra säkerheterna från resolutionsenheten till dotterföretaget. Enligt författningskommentaren ska det skriftliga yttrandet vara opartiskt och motiverat och ”torde motsvara ett s.k. rättsutlåtande”. Riksgäldskontorets bedömning av om ett yttrande uppfyller dessa krav anges vara en del av myndighetens fria prövning.

Upplysningen att ett skriftligt yttrande kan vara ett sätt för resolutionsenheten att visa att det saknas hinder för att överföra säkerheterna är överflödig. Lagrådet förordar därför att orden ”tillhandahåller ett skriftligt yttrande eller på annat sätt” stryks.

4 kap. 24 och 25 §§

Enligt 24 § ska en globalt systemviktig resolutionsenhet ”uppfylla kraven enligt 13–15 §§ tre år efter att enheten har fastställts som en sådan”. En europeiskt systemviktig resolutionsenhet och en nationellt systemviktig resolutionsenhet ska enligt 25 § uppfylla vissa krav ”tre år efter att enheten uppfyller förutsättningarna för att omfattas av dem” och vissa krav ”två år efter genomförande av” olika angivna åtgärder.

Bestämmelserna avser att ge de berörda företagen en frist innan de måste uppfylla de särskilda krav som gäller för systemviktiga resolutionsenheter. Enligt Lagrådets mening skulle detta framgå tydligare om paragraferna formulerades enligt följande.

24 § En globalt systemviktig resolutionsenhet ska uppfylla kraven enligt 13–15 §§ från och med tre år efter den dag då enheten har fastställts som en sådan.

25 § En europeiskt systemviktig resolutionsenhet och en nationellt systemviktig resolutionsenhet ska uppfylla

1. kraven enligt 13, 15, 18 och 19 §§ från och med tre år efter den dag då enheten uppfyller förutsättningarna för att omfattas av dem, eller

2. kraven enligt 18 och 19 §§ från och med två år efter dagen för genomförande av nedskrivning eller konvertering enligt 6 eller 21 kap. eller en sådan alternativ åtgärd som avses i artikel 45m.3b i krishanteringsdirektivet.

4 kap. 27 §

I paragrafens första stycke anges att Riksgäldskontoret får förlänga eller förkorta en frist enligt 26 §. Enligt andra stycket ska myndigheten var tolfte månad "under en tidsperiod som avses i 24–26 §§" underrätta företaget om en lämplig nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder. För tydlighets skull bör termen frist användas även i andra stycket, som lämpligen kan formuleras enligt följande.

Riksgäldskontoret ska var tolfte månad under den frist som avses i 24–26 §§ underrätta företaget om en lämplig nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder.

4 kap. 29 §

I paragrafens första stycke föreskrivs att Riksgäldskontoret får förbjuda ett företag att dela ut mer än ett visst belopp om företaget inte uppfyller ett visst angivet krav. Vad förbudet kan avse anges i andra stycket. Lagrådet anser att uttrycket "dela ut" leder fel med tanke på de olika situationer som förbudet avser att träffa. Lagrådet förordar att uttrycket *värdeöverföringar* används i stället samt att dessa inte får överstiga ett särskilt förfogandebelopp om det föreskrivna kravet inte uppfylls.

Lagrådet anser även att tydligheten ökar om andra stycket punkt 3 justeras till att avse utbetalningar som är hänförliga till de instrument som avses i bestämmelsen.

Lagrådet förordar att paragrafen utformas enligt nedan.

Riksgäldskontoret får, efter att Finansinspektionen fått tillfälle att lämna synpunkter, förbjuda ett företag att göra värdeöverföringar som överstiger ett särskilt förfogandebelopp, om företaget inte uppfyller det kombinerade buffertkravet utöver den riskvägda kvoten.

Med värdeöverföringar enligt första stycket avses att ...

3. göra utbetalningar hänförliga till instrument som räknas som primärkapitaltillskott enligt artikel 52 i tillsynsförordningen.

4 kap. 30 §

I paragrafen föreskrivs att ett företag ska omedelbart underrätta Riksgäldskontoret om det befinner sig i en situation som avses i 29 § första stycket. Hänvisningen medför tolkningssvårigheter. Situationen bör i stället beskrivas i paragrafen. Följande lydelse föreslås.

Ett företag ska omedelbart underrätta Riksgäldskontoret om företaget inte uppfyller det kombinerade buffertkravet utöver den riskvägda kvoten.

4 kap. 34 och 37 §§

Även samordnande resolutionsmyndigheter är resolutionsmyndigheter. Paragraferna har fått en onödigt komplicerad utformning. Lagrådet förordar att 34 § första stycket och 37 § får följande lydelse.

34 § För en gränsöverskridande koncern ska Riksgäldskontoret och berörda utländska resolutionsmyndigheter fatta ett gemensamt beslut om krav på kapitalbas och kvalificerade skulder

1. på konsoliderad nivå för varje resolutionsenhet, och
 2. på individuell nivå för företag som inte är resolutionsenheter men som ingår i en resolutionsgrupp.
- Riksgäldskontoret...

37 § Om ett gemensamt beslut enligt 34 § inte har fattats inom fyra månader på grund av olika uppfattningar om kraven enligt 34 § första stycket, ska Riksgäldskontoret, sedan berörda utländska resolutionsmyndigheter fått tillfälle att lämna synpunkter, fatta beslut om krav på kapitalbas och kvalificerade skulder för de företag som myndigheten är resolutionsmyndighet för.

Enligt författningskommentaren till 34 § ska, om koncernens dotterföretag i tredjeland ingår i resolutionsgruppen, hänsyn tas till det vid tillämpning av 34–39 §§. Lagrådet ifrågasätter att detta framgår av de angivna paragraferna.

5 kap. 3 a och 3 b §§

Det tredje stycket i 3 a § hänger i materiellt hänseende samman med de åtgärder som Riksgäldskontoret ska vidta enligt 3 b §. Lagrådet föreslår därför att stycket i stället placeras som ett första stycke i 3 b §. Paragrafen kommer då att lyda:

Riksgäldskontoret ska bedöma om en underrättelse enligt 3 a § påverkar möjligheten att försätta företaget i resolution.

Riksgäldskontoret ska särskilt bedöma...

Rubriken närmast före 5 kap. 9 §

Lagrådet förordar att rubriken före 5 kap. 9 § får lydelsen "Avtalsvillkor om tillfälliga åtgärder", som bättre återspeglar innehållet i 9 och 10 §§.

5 kap. 10 §

I paragrafen föreskrivs att ett moderföretag inom EES ska säkerställa att dotterföretag i tredjeland tar in villkor av visst angivet slag i finansiella avtal.

Moderföretag inom EES definieras i 2 kap. 1 § som ett moderinstitut inom EES, ett finansiellt moderholdingföretag inom EES eller ett blandat finansiellt moderholdingföretag inom EES. Som paragrafen i övrigt måste förstås avses emellertid bara ett moderföretag för vilket

Riksgäldskontoret är resolutionsmyndighet. Bestämningen ”inom EES” bör därför utgå.

Moderföretag utan bestämning definieras i 2 kap. 1 § som ett moderföretag enligt artikel 4.1.15 a i tillsynsförordningen. Med moderföretag i den artikeln förstås ett moderföretag i den mening som avses i artikel 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG. De artiklarna reglerar förutsättningarna för upprättande av sammanställd redovisning och anger bl.a. förutsättningarna för när ett företag ska anses vara ett moderföretag som ska upprätta en sådan redovisning.

Lagrådet anser det tveksamt om innehållet i de sistnämnda artiklarna kan tas till intäkt för att anse att termen moderföretag i den nu aktuella lagen begränsas till att bara omfatta ett moderföretag för vilket Riksgäldskontoret är resolutionsmyndighet. Lagrådet förordar därför att det i bestämmelsen uttryckligen anges att det är fråga om ett ”moderföretag för vilket Riksgäldskontoret är resolutionsmyndighet”.

6 kap. 1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om värdering i samband med nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument. Enligt första stycket ska Finansinspektionen göra en värdering när myndigheten ska pröva en fråga om nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder utanför resolution. En sådan värdering inför ett beslut regleras i 7 kap. 1–9 §§, vilket bör framgå av lagtexten. Efter nedskrivning eller konvertering utanför resolution ska Finansinspektionen se till att det görs en värdering av de åtgärder som vidtagits, motsvarande den som föreskrivs i 7 kap. 10 §.

6 kap. 2 §

Av författningskommentaren till det nya tredje stycket framgår att det som där anges som "företag" är dotterföretag. Detta bör uttryckligen framgå av lagtexten genom att stycket inleds på följande sätt.

Om en resolutionsenhet inte har förvärvat relevanta kapitalinstrument eller kvalificerade skulder direkt från det dotterföretag som har gett ut dem utan indirekt från ett annat dotterföretag inom samma resolutionsgrupp,....

21 kap. 28 §

Paragrafen anger vad Riksgäldskontoret ska beakta när myndigheten prövar frågan om en nedskrivningsbar skuld ska undantas från nedskrivning eller konvertering enligt 27 §.

Enligt punkt 4, som är ny, ska Riksgäldskontoret bl.a. beakta behovet av att säkerställa ett effektivt genomförande av resolutionen. Som punkten har utformats gäller den en sådan skuld som är nedskrivningsbar enligt undantagsbestämmelsen i 2 kap. 2 § första stycket 11 och 21 kap. 15 § 2, 3 a och 3 b.

Hänvisningen till 2 kap. 2 § första stycket 11 och undantaget enligt den bestämmelsen för skulder som avses i 21 kap. 15 § medför att den nya punkten i 21 kap. 28 § blir svårläst, för att inte säga obegriplig (se Lagrådets yttrande om 2 kap. 2 § och 21 kap. 15 § i det föregående).

Några begränsningar av vad Riksgäldskontoret ska beakta i förhållande till vissa kategorier av borgenärsföretag förekommer inte i de övriga punkterna i paragrafen. Det framgår inte heller av de aktuella bestämmelserna i krishanteringsdirektivet att resolutionsmyndigheten inte ska beakta behovet av att säkerställa ett effektivt

genomförande av resolution i andra fall än de som omfattas av den föreslagna punkten.

Lagrådet föreslår därför att behovet av att säkerställa ett effektivt genomförande av resolution beaktas genom att bestämmelsen i denna del läggs in som ett andra led i punkt 3, som då kan få följande lydelse.

3. behovet av att behålla tillräckliga resurser för finansiering av resolution och av att säkerställa ett effektivt genomförande av en sådan.

29 kap. 1 §

Om Lagrådets förslag beträffande 4 kap. 29 § accepteras bör punkten 2 justeras till att avse "hur det särskilda förfogandebeloppet enligt 4 kap. 29 § ska beräknas,"

Övergångsbestämmelserna

Punkt 4 b)

Lagrådet föreslår att bestämmelsen inleds med "vid behov och minst var tolfte månad...".

Punkt 6

Enligt övergångsbestämmelsen ska bestämmelserna i 5 kap. 9 och 10 §§ inte tillämpas på avtal som har ingåtts före ikraftträdandet. I kommentaren uttalas att ett avtal som har ändrats efter ikraftträdandet bör anses ha ingåtts efter den tidpunkten. Uttalandet ska enligt kommentaren ses mot bakgrund av artikel 71a.3 i krishanteringsdirektivet. I artikel 71a.3 a) föreskrivs att bestämmelser om avtalsenligt godkännande ska tillämpas på finansiella avtal som

medför en ny förpliktelse eller en väsentlig ändring av en befintlig förpliktelse efter ikraftträdandet av de nationella bestämmelserna.

Om även avtal som har ändrats efter ikraftträdandet ska anses ha ingåtts efter den tidpunkten är det fråga om en materiell regel som uttryckligen bör framgå av lagtexten och inte bara i form av ett förarbetsuttalande. Enligt Lagrådets mening måste dessutom en sådan bestämmelse preciseras för att inte även träffa avtalsändringar som saknar betydelse när det gäller syftet med regleringen.

Lagrådet förordar att övergångsbestämmelsen utformas enligt nedan.

Bestämmelserna i 5 kap. 9 och 10 §§ tillämpas på avtal som har ingåtts efter ikraftträdandet och som avser nya förpliktelser eller väsentliga ändringar av befintliga förpliktelser.

Förslaget till lag om ändring i lagen om värdepappersmarknaden

9 kap. 25 b §

Andra stycket har fått en otydlig utformning, där särskilt bestämmelsen i sista ledet om ett beloppskrav för det som benämns det "ursprungliga investeringsbeloppet" är svår att förstå såväl vad gäller innebörden av uttrycket *ursprungliga* som hur bestämmelsen förhåller sig till bestämmelsen i första ledet. Lagrådet förordar att stycket delas upp i två stycken och i övrigt ges en tydligare utformning enligt nedan.

Om portföljens värde inte överstiger 500 000 euro vid tidpunkten för kundens förvärv av sådana instrument som avses i 25 a §, ska värdepappersinstitutet säkerställa att förvärvet inte överstiger 10 procent av portföljens värde.

När ett förvärv som avses i andra stycket görs för första gången får likviden för instrumenten inte understiga 10 000 euro.

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.